

პანიუმი — რიცხვი ცხრამეტი

დიდები: ანტოქე, კონსტანტინე და უკანასკნელი პრეზიდენტი

Jeff Pippenger

2026-03-01

დანიელის მეთერთმეტე თავის ათიდან თექვსმეტე მუხლების სწორად გაყოფის გასაღები მოიპოვება იმ საფუძველმდებელ წინასწარმეტყველურ გამოყენებებში, რომლებიც გამოყენებულ იქნა ოცდაათზე მეტი წლის წინ, 1996 წელს, როდესაც გამოიცა ჟურნალი The Time of the End. ოცდაათი წლის შემდეგ უფალმა გამოაცხადა, რომ კიდევ ერთი წინასწარმეტყველური უწყება უნდა იქნეს ფორმალიზებული, როგორც მილერიტა უწყება ფორმალიზებულ იქნა 1831 წელს. ამ ოცდაათი წლის ომეგა ისტორიაში ფორმალიზებული უწყება წარმოდგენილია როგორც ისლამის შესახებ წინარე უწყების შესწორება, როგორც ეს იოსია ლიჩით არის წარმოდგენილი, და აგრეთვე როგორც დახურული კარის შესახებ შესწორებული უწყება, როგორც ეს სამუელ სნოუს მიერ არის წარმოდგენილი, რაც ათი ქალწულის იგავის სიმბოლოა. გამოცხადდება ისლამის შესახებ უწყება, რომელსაც თან ახლავს გაფრთხილება მადლის ჟამის კარების თანდათანობით დახურვის შესახებ, ქრისტეს მიერ სამსჯავროს საქმის დასრულებისას. ეს უწყება ორმხრივია, გააჩნია შინაგანი და გარეგანი ხაზი, რომლებიც, თავის მხრივ, წარმოადგენენ სამსაფეხურიანი გამოცდის პროცესის პირველ ორ საფეხურს, რომელიც ყოველთვის ხდება მაშინ, როდესაც წინასწარმეტყველება იხსნება, როგორც ეს იყო იესო ქრისტეს გამოცხადება 2023 წლის 31 დეკემბერს.

ჟურნალი „დასასრულის ჟამი“ შეიცავს ამერიკის მომავლის ძირითად მიმოხილვას, როგორც ეს წარმოდგენილია დანიელის მეთერთმეტე თავის ბოლო ექვს მუხლში, რომლებიც 1989 წელს, დასასრულის ჟამს, გაიხსნა. ეს ჟურნალი ოცდაათი წლის განმავლობაში საჯარო ჩანაწერში იყო, და ვერავინ დაინახა, რომ ჟურნალის ერთ-ერთი მთავარი თემა იყო რელიგიური ბრძოლა კომუნიზმსა და ეკლესიებს შორის, რომლებიც კათოლიციზმის გავლენის ქვეშ იმყოფებოდნენ, განსაკუთრებით უკრაინაში. 1989 წლის პერიოდიდან მომდინარე ეს რელიგიური ბრძოლა განმარტავს პუტინის რელიგიური დაცემის კონტექსტს, რომელიც წარმოდგენილია პტოლემეოსითა და უზიაჰით იმ ამბოხში, რომელიც ორივემ იერუსალიმის ტაძარში გამოავლინა. იერუსალიმის ტაძარი უზიაჰის ტაძარი იყო და არა პტოლემეოსის ტაძარი. პუტინიც და ზელენსკიც შეურაცხყოფენ იმავე ტაძარს ორი განსხვავებული გზით: ერთი როგორც ეგვიპტელი, და მეორე როგორც იუდეველი.

ეკლესია, რომელიც 1989 წელს სამხრეთის მეფის წინააღმდეგ იბრძოდა, იყო კათოლიკური ეკლესია. და რატომაც არა? საფრანგეთის ათეიზმმა 1798 წელს ჩრდილოეთის მეფეს სასიკვდილო ჭრილობა მიაყენა; მაშ, რატომ არ უნდა ეპასუხა პაპობას ათეიზმის მიერ კათოლიკური ეკლესიის წინააღმდეგ, განსაკუთრებით კი უკრაინაში, ხანგრძლივად გაწეული დევნისათვის? კიდევ უფრო მნიშვნელოვანია ის, რომ ეს მკაფიო დამოწმება უკრაინის შესახებ მოდიოდა 1996 წლის გამოცემიდან,

რომელიც 1989 წლის ისტორიის შესახებ საერო ისტორიკოსებს იმოწმებდა. ახლა, როდესაც უფალი ხსნის ორმოცე მუხლის დაფარულ ისტორიას, მან ორ მართლმადიდებელ ეკლესიას შორის ბრძოლაზე მიუთითა, რათა რაფიას ბრძოლისა და მისი შემდგომი მოვლენების წინასწარმეტყველური და ისტორიული კონტექსტი წარმოადგინოს, და საჭირო ხედვანი მან უკვე შეიტანა ჟურნალში The Time of the End, რომელიც ოცდაათი წლის წინ გამოიცა.

ნაპოლეონის დაცემა შეესაბამება ლენინის, სტალინისა და საბჭოთა კავშირის სისტემის თანდათანობით დაცემას. როდესაც წინასწარმეტყველურმა სამხრეთის სამეფომ თავისი დედაქალაქი რუსეთში გადაიტანა, 1917 წელს ორი დიდი რევოლუცია მოხდა. პირველი არის ის, რასაც რუსეთის რევოლუციას უწოდებენ, როდესაც მეფე დაამხეს, ხოლო შემდეგ, იმავე წელს, ბოლშევიკური რევოლუცია მოჰყვა, რამაც 1917 წლიდან 1922 წლამდე სამოქალაქო ომი გამოიწვია. 1922 წელს ჩამოყალიბდა საბჭოთა კავშირი.

რუსეთის, როგორც სამხრეთის სულიერი მეფის, დასაწყისი წარმოადგენდა ორსაფეხურიან რევოლუციას, რომელმაც გამოიწვია სამოქალაქო ომი, ხოლო შემდეგ — ქვეყნების კონფედერაციის ჩამოყალიბება. საბჭოთა კავშირის დაშლაც ასევე ორ საფეხურად განხორციელდა: იგი დაიწყო ბერლინის კედლის დანგრევით 1989 წლის 9 ნოემბერს, რამაც შემდეგ გამოიწვია საბჭოთა კავშირის დაშლა 1991 წლის 31 დეკემბერს. როგორც რუსეთის უკანასკნელი მმართველი, სამხრეთის მეფე, ვლადიმირ პუტინი განსახიერებულ იქნა რუსეთის პირველი მმართველით — ვლადიმირ ლენინით.

ვლადიმირი ნიშნავს „დიდ ლიდერს“, ხოლო პუტინი ნიშნავს „გზას“. ლენინი ნიშნავს „დიდ მდინარეს“, მაგრამ ვლადიმირ ლენინმა სახელი ლენინი აირჩია, რათა დაეფარა თავისი ნამდვილი სახელი, რომელიც იყო ვლადიმირ ილიჩ ულიანოვი. ილიჩი ნიშნავს „ელიას ძეს“, ხოლო ულიანოვი ნიშნავს „ელიას ახალგაზრდულ ძეს“.

დიდი რუსი წინამძღოლი იმ გზაზე, რომელიც ისტორიაში წარმოდგენილია ძვ. წ. 217 წელს რაფიის ბრძოლით, წინასახედ იქნა რუსეთის პირველი წინამძღოლით, რომელიც, როგორც ვლადიმირ ლენინი, იყო ძლიერი მდინარის დიდი წინამძღოლი, მაგრამ რომელმაც თავისი სახელი დაფარა. სახელი ხასიათის სიმბოლოა, და ის, რომ ვლადიმირმა თავისი ორი სახელი დაფარა, წარმოადგენს ხასიათს, რომელმაც პოლიტიკური აზრის დიდი მდინარე აირჩია იმ ხასიათზე აღმატებულად, რომელიც ელიათი არის წარმოდგენილი და ნიშნავს: „ღმერთი არის იეჰოვა.“ ათეიზმის ფესვი არის ღვთის უარყოფა, და ათეიზმი სამხრეთის მეფის უმთავრესი მახასიათებელია. ლენინის მეორე და მესამე სახელები ხაზს უსვამს ელიას და მის ძეს, ხოლო რუსეთის, როგორც სამხრეთის მეფის, დასასრული წარმოდგენილია პტოლემე IV-ით, რომელმაც რაფიის ბრძოლაში გაიმარჯვა, მაგრამ როცა ანტიოქე დაბრუნდა ძვ. წ. 200 წელს პანიუმის ბრძოლაში, მაშინ უკვე პტოლემეს ხუთი წლის ძე მმართველობდა. ლენინის ორი თავდაპირველი სახელი ელიას და მის ძეს მიუთითებს და პტოლემესა და მის ძეს შეესაბამება. ელია და მისი შვილებისადმი მიმართული უწყება უკანასკნელ დღეებში გვხვდება, უშუალოდ „უფლის დიდი და საშინელი დღის“ წინ; სწორედ იქ არის განთავსებული რაფიისა და პანიუმის ბრძოლებიც.

აჰა, მე მოგივლენთ თქვენ ელია წინასწარმეტყველს უფლის დიდი და საშინელი დღის მოსვლამდე; და იგი მიაქცევს მამათა გულს შვილებისკენ და შვილთა გულს — მათ მამებისკენ, რათა არ მოვიდეს და წყევლით არ ვცე ქვეყანას. მალაქია 4:5, 6.

უზიასა და პტოლემეოსის მოწმობა ერთმანეთს შეესაბამება დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთერთმეტე მუხლში, და უზია თავისი ამბოხებისა და კეთრის შემდეგ კიდევ თერთმეტი წელი იცოცხლა; ხოლო პტოლემეოსი სულ ჩვიდმეტი წლის განმავლობაში მეფობდა, რაც იმავე წელთა რიცხვია, რაც მეთერთმეტე მუხლისა და მეთხუთმეტე მუხლის ბრძოლებს შორისაა. 250-წლიანი წინასწარმეტყველება, რომელიც ძვ. წ. 457 წელს დაიწყო, დასრულდა ძვ. წ. 207 წელს, ამ ორ ბრძოლას შორის შუაში; რაფიადან ათი წლის შემდეგ და პანიუმამდე შვიდი წლით ადრე. პტოლემეოს IV-ის მეფობა დაიწყო ძვ. წ. 221 წელს, და იგი გარდაიცვალა ძვ. წ. 204 წელს, ამიტომ პტოლემეოსის ჩვიდმეტი წელი არ არის იგივე ხაზი, რაც რაფიადან პანიუმამდე არსებული ჩვიდმეტი წელი. არც ის არის იგივე ჩვიდმეტი წელი, რომელიც წარმოდგენილია 250-წლიანი წინასწარმეტყველების დასრულებით, რომელიც იწყება ნერონით 64 წელს და მთავრდება 313 წელს. 313 წლიდან პირველ საკვირაო კანონის გამოცემამდე, 321 წელს, რვა წელია, ხოლო ცხრა წლის შემდეგ, 330 წელს, კონსტანტინემ სამეფო აღმოსავლეთად და დასავლეთად გაყო.

უახლოეს მომავალში პუტინი და რუსეთი დაამარცხებენ უკრაინას, და პტოლემეოსისა და უზიას კვალდაკვალ მოვლენები კვლავ დაიწყებს გამეორებას იმ ისტორიაში, რომელიც მეთორმეტე მუხლით არის წარმოდგენილი. ორი ბიბლიური მოწმე პუტინისთვის საბოლოო კრიზისს ეკლესიისა და სახელმწიფოს კრიზისში ათავსებს. მათი აჯანყება იერუსალიმის ტაძარში გამოვლინდა, რითაც უზიას ტაძარი და რელიგია წინასწარმეტყველური მითითების წერტილად განისაზღვრება.

ზელენსკი, რაც ნიშნავს „მწვანეს“, არის ევროკავშირისა და გაეროს გლობალისტი ბიუროკრატების მარიონეტი, რომელთა გლობალისტური დღის წესრიგი სათანადოდ არის წარმოდგენილი მწვანე პოლიტიკური მოძრაობით, რომელიც თაყვანს სცემს დედამიწა-დედას. შესაფერისია, რომ ზელენსკი მსახიობი იყო, რადგან იგი აშკარად სხვა ძალების პროქსია, ხოლო მისი სახელის მნიშვნელობა — „მწვანე“ — მიუთითებს იმ პოლიტიკურ ფილოსოფიაზე, რომელიც მის მოძრაობებს ადამიანური ისტორიის საჭადრაკო დაფაზე წარმართავს. შაჰ-მატი ზელენსკისთვის უკვე კარსაა მომდგარი.

ამ საბოლოო ისტორიაში კვლავ განმეორდება უზიასა და პტოლემეს აჯანყება, მაგრამ პტოლემე (პუტინი) პანიუმის ბრძოლამდე ოთხი წლით ადრე გარდაიცვალა, ხოლო სამხრეთის მეფის უკანასკნელი მმართველი წარმოდგენილია ხუთი წლის ბავშვით, რომელსაც განაგებს კორუმპირებული და არაკომპეტენტური რეგენტების მთელი რიგი.

პტოლემე V მხოლოდ დაახლოებით 5–6 წლისა იყო, როცა ძვ. წ. 204 წელს (მამის იდუმალი სიკვდილის შემდეგ) ტახტზე ავიდა, და მისი მმართველობის განმავლობაში პტოლემეაოსთა სამეფო არაკომპეტენტური ან კორუმპირებული რეგენტობების მთელი რიგის გამო პარალიზებული იყო. თავდაპირველი რეგენტობა ძვ. წ. 204–202 წლებში

მიმდინარეობდა, მას შემდეგ, რაც პტოლემე IV-ის სიკვდილი დაფარეს, ხოლო მისი დედა არსინოე III მოკლეს. კარის ფავორიტებმა სოსიბიოსმა, რომელიც პტოლემე IV-ის ხანგრძლივი დროის მინისტრი იყო, და აგათოკლემ, პტოლემე IV-ის საყვარლის, აგათოკლეს, ძმამ, თავი რეგენტებად გამოაცხადეს. მათ გააყალბეს ან წარმოადგინეს ანდერძი, რომელიც მათ მეურვეებად ადგენდა, ახალგაზრდა მეფე აგათოკლესა და მისი ოჯახის მზრუნველობის ქვეშ მოაქციეს და შესაძლო მეტოქეები ჩამოიშორეს. სოსიბიოსი ადრეული მმართველობის დიდ ნაწილს განაგებდა.

დაახლ. ძვ. წ. 202 წლისათვის ცვლილება მოხდა, როდესაც აგათოკლე გაბატონებულ რეგენტად იქცა, თუმცა გარყვნილებისა და უმართებულო მმართველობის გამო საყოველთაოდ სძულდათ. ალექსანდრიაში სახალხო აჯანყებამ გამოიწვია მისი სასტიკი ლინჩი ბრბოს ხელით, რასაც ყრმა-მეფე სახელდებით ეთანხმებოდა. შემდგომი რეგენტები იყვნენ პელუსიუმის გამგებელი ტლეპოლემოსი, ხოლო შემდეგ — არისტომენესი. ძვ. წ. 200 წლის პანიუმის ბრძოლის დროისათვის სამეფო ამ მონაცვლე რეგენტებისა და სამეფო კარის მრჩეველთა წყების ქვეშ იმყოფებოდა.

პანიუმის ბრძოლაში პტოლემეურ ძალებს ბრძოლის ველზე ხელმძღვანელობდა ეტოლიელი გენერალი სკოპასი, რეგენტობის პერიოდში დანიშნული დაქირავებული მხედართმთავარი, და არა თვით პტოლემე V. ახალგაზრდა მეფეს რეალური ძალაუფლება არ ჰქონდა — გადაწყვეტილებები, სამხედრო სტრატეგია და სამეფოს საერთო სისუსტე მომდინარეობდა რეგენტთა პარალიზებისგან, შინაგანი აჯანყებებისგან (როგორიც იყო მკვიდრი ეგვიპტელების ამბოხებები) და სასახლის ინტრიგებისგან. ამ არასტაბილურობამ ანტიოქოს III დიდს მისცა შესაძლებლობა, პანიუმში გადამწყვეტად დაემარცხებინა სკოპასი და პტოლემეური კონტროლიდან სამუდამოდ დაეპყრო კოილე-სირია, იუდეის ჩათვლით.

ისტორიკოსები მსჯელობენ იმ ალბათობაზე, რომ პტოლემე IV-ის სიკვდილი მოწამვლით იყო გამოწვეული; ამგვარი ისტორიული ვარაუდი ასევე უკავშირდება ვლადიმირ ლენინს, იოსებ სტალინს, აგრეთვე სამხრეთის დედოფალს, კლეოპატრას. პუტინი იმარჯვებს უკრაინის ომში, მაგრამ შემდეგ მისი დაღუპვა იწყება მისი სურვილით, ადადგინოს ის მაკონტროლებელი ურთიერთობა, რომელიც საბჭოთა კავშირს ადრე ჰქონდა უკრაინულ ეკლესიასთან, და რომლის გაუქმებაც 1989 წელს ჩრდილოეთის მეფის მიერ სამხრეთის მეფეზე გამარჯვების სიმბოლო იყო.

უკრაინა აღმოსავლეთ სლავური მართლმადიდებლობის აკვანია. ვლადიმირ დიდის ნათლობა 988 წელს კიევში აღესრულა. კონსტანტინოპოლის დაცემის შემდეგ მოსკოვმა მოგვიანებით იკუთვნა „მესამე რომის“ წოდება, რითაც საკუთარი თავი წარმოაჩინა როგორც ყველა რუსული მიწის, მათ შორის უკრაინისაც, როგორც თავისი „კანონიკური ტერიტორიის“, კანონიერ მემკვიდრედ და სულიერ მცველად.

მოსკოვის საპატრიარქო უკრაინას ყოველთვის განიხილავდა, როგორც რუსეთთან სულიერად განუყოფელს, დევიზით — „ერთი ხალხი, ერთი რწმენა“, რაც თავად პუტინის მიერაც არაერთხელ გამოყენებული ფრაზაა. უკრაინა, განსაკუთრებით 2014/2022 წლების შემდეგ, სულ უფრო მეტად აღიქვამს მოსკოვის ზედამხედველობას

როგორც კოლონიურ და იმპერიულ ბატონობას, და არა როგორც ჭეშმარიტ სულიერ დედობას. 2026 წლის თებერვლის მდგომარეობით, არსებობს ორი ურთიერთმოქიშპე მართლმადიდებლური სტრუქტურა. ერთ-ერთი მათგანია უკრაინის მართლმადიდებელი ეკლესია, რომელიც 2019 წლიდან დამოუკიდებელია კონსტანტინოპოლის მსოფლიო პატრიარქ ბართლომესგან. კიევში უკრაინის მართლმადიდებელი ეკლესია მიჩნეულია ჭეშმარიტად ეროვნულ ეკლესიად.

მკითხველო, გაფრთხილდი: უკრაინის მართლმადიდებელი ეკლესია სხვა ეკლესიას, ვიდრე უკრაინული მართლმადიდებელი ეკლესია. უკრაინული მართლმადიდებელი ეკლესია დაკავშირებულია რუსეთის მართლმადიდებელ ეკლესიასთან, და ამ მიზეზით ზელენსკი მას თავს ესხმის. ვატიკანი ეწინააღმდეგება ზელენსკის თავდასხმებს, რომლებიც უკვე დაწყებულია, მაგრამ მეთორმეტე მუხლში მოხსენიებული პუტინის ამბოხება მის გამარჯვებას რაფიასთან მოსდევს და ჯერ კიდევ მომავალშია.

უკრაინის მართლმადიდებელი ეკლესია ისტორიულად დაკავშირებული იყო მოსკოვის სტრუქტურასთან. 2022 წლის შეჭრის შემდგომ პერიოდში უკრაინის მართლმადიდებელმა ეკლესიამ 2022 წლის მაისში სრული ავტონომია გამოაცხადა, თუმცა უკრაინის სახელმწიფო გამოძიებები (DESS) არაერთხელ ამტკიცებდნენ, რომ იგი კანონიკური და სამართლებრივი თვალსაზრისით კვლავ მოსკოვთან არის აფილირებული. 2024 წლის აგვისტოში უკრაინამ მიიღო კანონი (ზელენსკის მიერ ხელმოწერილი), რომელიც კრძალავს ნებისმიერ რელიგიურ გაერთიანებას, რომელიც რუსეთის მართლმადიდებელ ეკლესიასთან არის დაკავშირებული (როგორც „აგრესორ სახელმწიფოსთან“). უკრაინის მართლმადიდებელ ეკლესიას დაევალა კავშირების სრულად გაწყვეტა, წინააღმდეგ შემთხვევაში მას ემუქრება სასამართლოს გადაწყვეტილებით მისი კიევის მიტროპოლიის ლიკვიდაცია. 2025 წლის მიწურულისა და 2026 წლის დასაწყისის მდგომარეობით, კვლავ მიმდინარეობს რეიდები, მრევლების გადაყვანა უკრაინის მართლმადიდებელ ეკლესიაში (2022 წლიდან 1,300-ზე მეტი), სასამართლო საქმეები, ხოლო გაეროს ექსპერტები აფრთხილებენ რელიგიის თავისუფლებასთან დაკავშირებული შემოფოთებების შესახებ უკრაინის მართლმადიდებელ ეკლესიასთან მიმართებით.

ვატიკანი საჯაროდ გამოვიდა უკრაინის მართლმადიდებელი ეკლესიის ნებისმიერი იძულებითი დაშლის წინააღმდეგ. რუსეთი და პუტინი ამას წარმოაჩენენ, როგორც კანონიკური მართლმადიდებლობის აშკარა დევნას, და ნებისმიერი სამშვიდობო მოლაპარაკების ფარგლებში „რუსული მართლმადიდებელი ეკლესიების“ დაცვის საკითხი მკაფიო მოთხოვნად აქციეს. რუსული პროპაგანდა თანმიმდევრულად აკავშირებს უკრაინის მართლმადიდებელ ეკლესიას და უკრაინის სახელმწიფოს მიერ მის წინააღმდეგ მიმართულ შეტევებს „ნაციზმთან“ და მათსავე „დენაციფიკაციის“ გამართლების ნაწილად წარმოაჩენს.

პუტინი თავხედურად „შევა ტაძარში“ და განაცხადებს სრულ სულიერ ბატონობას უკრაინულ მართლმადიდებლობაზე, რათა ხელახლა დაუმორჩილოს მთელი უკრაინული საეკლესიო სტრუქტურა მოსკოვს, მოითხოვს რა აღიარებას, როგორც

რუსული მართლმადიდებლური სამყაროს კანონიერ სულიერ მეთაურს.

ეს არის ზუსტი პარალელი პტოლემეს მიერ უწმიდესში შესვლასთან, მაშინ როცა უზია არის ზელენსკი, რომელიც კმევას ცდილობს. პტოლემეს აჯანყება უწმიდესში იყო, ხოლო უზიასი — წმიდა ადგილას. სამხრეთის მეფე, „სასაზღვროს“ გამარჯვებით აღზევებული, ნაციზმის პროქსი-ძალაუფლებას ბოლოს უღებს და შემდეგ იმ ადგილზე გადადის, რომელიც მხოლოდ რელიგიის სფეროს ეკუთვნის. მაშინ მოვა უეცარი, განგებულებითი დამდაბლება, და პუტინი გაქრება ასპარეზიდან (როგორც პტოლემე IV გარდაიცვალა ძვ. წ. 204 წელს). „სუსტი-მემკვიდრეების ფაზის“ ძალაუფლებრივი ვაკუუმის შემდეგ, ჩრდილოეთის მეფე დაბრუნდება უფრო დიდი ძალით და გაიმარჯვებს პანიუმის თანამედროვე ბრძოლაში, მე-15 მუხლში.

ჩვიდმეტი

ჩვიდმეტი წელი სამჯერ გვხვდება იმ ისტორიაში, სადაც რაფიისა და პანიუმის ბრძოლები ერთმანეთს ერწყმის, ხაზზე ხაზი. მილანის ედიქტიდან დაწყებული ჩვიდმეტი წელი, როდესაც იმპერიის აღმოსავლეთისა და დასავლეთის ტახტები ქორწინების მეშვეობით გაერთიანდა, ვიდრე 330 წელს სამეფო გაიყოფოდა და განქორწინდებოდა. ჩვიდმეტწლიანი პერიოდის დასაწყისი და დასასრული ორი სხვა დაკავშირებული წინასწარმეტყველური პერიოდის საგზაო ნიშნებია. ნერონით, 64 წელს, იწყება დევნის პერიოდი, რომელიც დასრულდა კონსტანტინე დიდის ისტორიაში. ნერონის დევნის პერიოდიდან კონსტანტინეს მიერ წარმოდგენილ კომპრომისზე გადასვლა განსაზღვრავს გადასვლას სმირნის ეკლესიიდან პერგამოსის ეკლესიამდე. 313 წელი და მილანის ედიქტი აღნიშნავს სმირნის ეკლესიის დასასრულს, ხოლო ჩვიდმეტწლიანი პერიოდის დასასრული არის 330 წელი, რაც იყო დანიელის 11:24-ის სამასსამოცწლიანი წინასწარმეტყველების აღსრულება.

იგი მშვიდობიანად შევა სამთავროს უმსუქნეს ადგილებშიც კი; და მოიმოქმედებს იმას, რაც არ გაუკეთებიათ მის მამებს და არც მისი მამების მამებს; მათ შორის გაფანტავს ნადავლს, ალაფსა და სიმდიდრეს; დიახ, თავის ზრახვებს სიმაგრეების წინააღმდეგაც დასახავს, ოღონდ მხოლოდ დროით. დანიელი 11:24.

სამას ცამეტი წლიდან და მილანის ედიქტიდან მოყოლებული ჩვიდმეტი წელი იწყება წინასწარმეტყველების აღსრულებით და სრულდება სხვა წინასწარმეტყველების აღსრულებით. პირველი წინასწარმეტყველური აღსრულება, რომელიც დასაწყისს აღნიშნავს, განსაზღვრავს გადასვლას სმირნის ეკლესიიდან პერგამოსის ეკლესიამდე, ხოლო წინასწარმეტყველება, რომელიც ამ ჩვიდმეტი წლის დასასრულს აღნიშნავს, განსაზღვრავს რომის დაყოფას აღმოსავლეთ და დასავლეთ რომად. ეს ჩვიდმეტი წელი განისაზღვრება წინასწარმეტყველური ისტორიით და არა რაიმე კონკრეტული ჩვიდმეტწლიანი განცხადების საფუძველზე. მეორე ეკლესიის მესამე ეკლესიისგან გამოყოფის ალფა დაემთხვა იმპერიის აღმოსავლეთად და დასავლეთად დაყოფას 360-წლიანი დროის წინასწარმეტყველების აღსრულებისას. ეს ორი წინასწარმეტყველება ადგენს ჩვიდმეტწლიან პერიოდს, და საჭიროა, იგი დადგენილ იქნეს, როგორც კანონიერი წინასწარმეტყველური პერიოდი, ორი ან სამი მოწმის

მოწმობის საფუძველზე, თუ ჩვიდმეტი მართებული წინასწარმეტყველური სიმბოლოა.

ის მოწმენი არსებობენ კიდევ ერთ 250-წლიან პერიოდში, რომელიც დაიწყო ძვ. წ. 457 წელს. იმ თარიღზე დაიწყო დანიელის 8:14-ის 2,300-წლიანი წინასწარმეტყველება. ძვ. წ. 457 წელი არის წინასწარმეტყველური საწყისი წერტილი და დადგენილი წინასწარმეტყველური საზღვრისნიშანი. 250 წლის მომავალში გაგრძელება მიგვიყვანთ ძვ. წ. 207 წლამდე, რაც არის რაფიასა და პანიუმის ბრძოლებს შორის არსებული ისტორია. რაფიასა და პანიუმის ბრძოლები ვერ განცალკევდება, რადგან ორივეში მონაწილეობს ანტიოქოს დიდი. ძვ. წ. 217 წლის რაფიის ბრძოლიდან ძვ. წ. 200 წლის პანიუმის ბრძოლამდე ჩვიდმეტი წელია. 2,300-წლიანი წინასწარმეტყველება მის დასაწყისში განწესებულების შეცვლას აღნიშნავს, როდესაც მესამე დადგენილებამ იუდას ეროვნული სუვერენიტეტი აღადგინა, ხოლო მის დასასრულს ასევე მოხდა განწესებულების შეცვლა, როდესაც ქრისტე წმიდიდან უწმიდესში გადავიდა. ძვ. წ. 207 წელი წარმოადგენს იუდეაზე ეგვიპტური მმართველობის განწესებულების შეცვლას — მბრწყინავ მიწაზე მმართველობის სელევკიდურ განწესებულებად. მბრწყინავ მიწაზე სელევკიდური კონტროლის განწესებულებამ ძვ. წ. 167 წელს მაკაბელთა აჯანყება წარმოშვა.

ნერონის 250-წლიანი პერიოდი მთავრდება კონსტანტინე დიდის ისტორიით, ხოლო ის 250 წელი, რომელიც ორ ბრძოლას შორის სრულდება, ანტიოქე დიდის ისტორიაა. რაფიის ბრძოლაში პტოლემე IV-მ დაამარცხა ანტიოქე დიდი, და პტოლემე მეფობდა ჩვიდმეტი წლის განმავლობაში. ორივე 250-წლიანი პერიოდი შეიცავს გამოკვეთილ ჩვიდმეტწლიან პერიოდს. ორივე მთავრდება იმ მმართველის ისტორიით, რომელიც ცნობილია, როგორც დიდი. ორივე 250-წლიანი პერიოდი იწყება დადგენილ წინასწარმეტყველურ გზანიშნულზე და ორივე მთავრდება დადგენილ წინასწარმეტყველურ გზანიშნულზე.

ამერიკის შეერთებული შტატები დაიწყო 1776 წლის 4 ივლისს, და 250 წლის შემდეგ მივყავართ 2026 წლის 4 ივლისამდე, როდესაც დონალდ ტრამპი, რომელიც ცნობილია როგორც ის, ვინც ამერიკის „დიდად“ ქცევას ესწრაფვის, იზეიმებს ამ 250 წელს. 2026 წელი, ისევე როგორც ძვ. წ. 457 წლიდან 250 წლის პერიოდი, სრულდება რაფიასა და პანიუმის თანამედროვე ბრძოლების ისტორიის შუაგულში, რომლებიც ცნობილია როგორც უკრაინული და მესამე მსოფლიო ომი. სამხრეთის მეფის მმართველობა, პირველი საკვირაო კანონის პერიოდი და რაფიას ბრძოლიდან პანიუმამდე პერიოდი წარმოადგენენ ჩვიდმეტწლიანი სამ პერიოდს, რომლებიც ყველა დაკავშირებულია იმავე წინასწარმეტყველურ ისტორიასთან. 250-წლიანი სამი პერიოდი ერთდროულად აღწევს იმავე წინასწარმეტყველურ ისტორიებს. 250-წლიანი სამი პერიოდი ამყარებს წინასწარმეტყველური ჭეშმარიტების სამ ხაზს, დონალდ ტრამპთან დაკავშირებული ისტორიით, რომელიც წარმოდგენილია ან როგორც კონსტანტინე დიდი, ან როგორც ანტიოქე დიდი.

250-წლიანი სამი ხაზი გვაწვდის უკანასკნელი დღეების სამ განსხვავებულ, მაგრამ ურთიერთშემავსებელ ილუსტრაციას. ნერონის ხაზი განსაზღვრავს კომპრომისის ჩვიდმეტწლიან ისტორიას, რომელიც სრულყოფილად გამოხატავს მხეცის ხატის

ჩამოყალიბების წინასწარმეტყველურ მახასიათებლებს.

„უფალმა ნათლად მიჩვენა, რომ მხეცის ხატი ჩამოყალიბდება მადლის ჟამის დახურვამდე; რადგან იგი ღვთის ხალხისთვის ის დიდებული გამოცდაა, რომლის მეშვეობითაც მათი მარადიული ხვედრი გადაწყდება. თქვენი პოზიცია ისეთ წინააღმდეგობათა აღრევას წარმოადგენს, რომ მცირედნი თუ მოტყუვდებიან.

„გამოცხადების 13-ში ეს საკითხი აშკარად არის წარმოდგენილი; [გამოცხადება 13:11–17, ციტირებულია].“

„ეს არის ის გამოცდა, რომელიც ღვთის ხალხმა უნდა გაიაროს, ვიდრე დაიბეჭდებოდეს. ყველა, ვინც ღვთისადმი ერთგულება დამტკიცა მისი კანონის დაცვით და ყალბი შაბათის მიღებაზე უარის თქმით, დადგება უფალი ღმერთი იეჰოვას დროშის ქვეშ და მიიღებს ცოცხალი ღმერთის ბეჭედს. ხოლო ისინი, ვინც დათმობენ ზეციური წარმოშობის ჭეშმარიტებას და მიიღებენ კვირა დღის შაბათს, მიიღებენ მხეცის ნიშანს.“ Manuscript Releases, ტომი 15, 15.

მხეცის ხატი არის ეკლესიისა და სახელმწიფოს შეერთება, სადაც ამ ურთიერთობას ეკლესია განაგებს. კონსტანტინეს კომპრომისი, რომლითაც იგი ცდილობდა წარმართობისა და ქრისტიანობის გაერთიანებას, უკანასკნელი დღეების კომპრომისის კლასიკური მაგალითია.

„ამჟამად შეერთებულ შტატებში მიმდინარე მოძრაობებში, რომლებიც მიზნად ისახავს ეკლესიის დაწესებულებებისა და წეს-ჩვეულებებისათვის სახელმწიფოს მხარდაჭერის უზრუნველყოფას, პროტესტანტები პაპისტების კვალს მიჰყვებიან. მეტიც, ისინი პაპობას კარს უღებენ, რათა პროტესტანტულ ამერიკაში კვლავ მოიპოვოს ის უზენაესობა, რომელიც ძველ სამყაროში დაკარგა. და რაც ამ მოძრაობას კიდევ უფრო დიდ მნიშვნელობას ანიჭებს, არის ის ფაქტი, რომ გათვალისწინებული უმთავრესი მიზანი კვირა დღის დაცვის იძულებით დამკვიდრებაა — ჩვეულებისა, რომელიც რომიდან მომდინარეობს და რომელსაც იგი თავისი ხელისუფლების ნიშნად მიიჩნევს. ეს არის პაპობის სული — წუთისოფლის ჩვეულებებთან შეგუების სული, ადამიანური გადმოცემების პატივისცემა ღვთის მცნებებზე მაღლა — რომელიც პროტესტანტულ ეკლესიებში აღწევს და მათ იმავე საქმის აღსრულებისაკენ მიუძღვის, კერძოდ, კვირა დღის განდიდებისაკენ, რაც მათზე უწინ პაპობამ განახორციელა.

„თუ მკითხველს სურს გაიგოს ის ძალები, რომლებიც გამოყენებულ იქნება მალე მოსალოდნელ ბრძოლაში, მან მხოლოდ უნდა მიადევნოს თვალი იმ საშუალებათა ჩანაწერს, რომლებითაც რომი იმავე მიზნისათვის სარგებლობდა გასულ საუკუნეებში. თუ მას სურს იცოდეს, როგორ მოექცევინ გაერთიანებული პაპისტები და პროტესტანტები მათ, ვინც უარყოფს მათ დოგმებს, დაე, იხილოს ის სული, რომელიც რომმა გამოავლინა შაბათისადმი და მისი დამცველებისადმი.

„სამეფო ედიქტები, საყოველთაო კრებები და საეკლესიო განკარგულებები, რომლებიც საერო ძალაუფლებით იყო გამაგრებული, ის საფეხურები იყო, რომელთა მეშვეობითაც წარმართულმა დღესასწაულმა ქრისტიანულ სამყაროში საპატიო ადგილი მოიპოვა. კვირადღის დაცვაზე აღმასრულებელი პირველი

საჯარო ღონისძიება იყო კონსტანტინეს მიერ გამოცემული კანონი. (ახ. წ. 321) ეს ედიქტი ქალაქის მცხოვრებთ ავალდებულებდა, დაესვენათ „მზის პატივსაცემ დღეს“, ხოლო სოფლის მცხოვრებთ ნებას რთავდა, განეგრძოთ თავიანთი სასოფლო-სამეურნეო საქმიანობა. თუმცა, არსებითად, ეს წარმართული დადგენილება იყო, იგი იმპერატორმა ქრისტიანობის ფორმალური მიღების შემდეგ ძალაში მოიყვანა.“ The Great Controversy, 574.

კომპრომისის ის პროგრესია, რომელმაც მიიყვანა და კვლავაც მიიყვანს კვირადღის კანონისკენ, წარმოდგენილია ჩვიდმეტწლიანი პერიოდით 313-დან 330 წლამდე, სადაც 321 წლის პირველი კვირადღის კანონი ისტორიის შუა წერტილია. დასაწყისში იყო აღმოსავლეთისა და დასავლეთის ქორწინება, ხოლო დასასრულს — აღმოსავლეთისა და დასავლეთის განქორწინება. პირველი კვირადღის კანონი არის შუა ნიშნული, რომელიც აჯანყებას წარმოადგენს, ისევე როგორც ებრაული ანბანის მეცამეტე ასო, რომელიც, როდესაც მას წინ უსწრებს პირველი ასო და მოჰყვება ანბანის ოცდამეორე და უკანასკნელი ასო, შეადგენს ებრაულ სიტყვას „ჭეშმარიტება“. დასაწყისში ქორწინება და დასასრულს განქორწინება მიუთითებს ალფა ასოზე ომეგა ასოსთან შეთანხმებაში. ნერონით დაწყებულ ორსაუკუნენახევრიან პერიოდს ქრისტეს ხელწერა აქვს და იგი უკანასკნელ დღეებში ახლანდელი ჭეშმარიტების საგანზე მეტყველებს.

250-წლიანი პერიოდი, რომელიც იწყება ძვ. წ. 457 წლიდან, ხაზს უსვამს იმ სახელმწიფოებრივ ხელოვნებას, რომელსაც წარმოადგენს ანტიოქე დიდი, როდესაც იგი დგას რაფიადან პანიუმამდე გადაჭიმულ ჩვიდმეტწლიან პერიოდში. ჩვენ მას სახელმწიფოებრივ ხელოვნებად ვიგებთ, რადგან ძვ. წ. 457 წელს ასევე დაიწყო 2,300-წლიანი წინასწარმეტყველება. 2,300 წელი წინასწარმეტყველების შინაგანი ხაზია, რომელიც ღვთის გამომსყიდველობით საქმეზე მეტყველებს, და ეს ეკლესიური ხელოვნების სიმბოლოს შეესაბამება. იმ 250-წლიანი პერიოდისგან განსხვავებით, რომელიც ნერონით დაიწყო, პერიოდი, რომელიც ძვ. წ. 457 წელს იწყება, ეხება ამერიკის უკანასკნელი პრეზიდენტის პოლიტიკურ როლს, რომელიც ცდილობს, ამერიკა და შემდეგ მსოფლიო კვლავ დიდი გახადოს, როდესაც იგი ხელს უწყობს მშვიდობის ათასი წლის ოქროს ხანის შესახებ მცდარ კათოლიკურ კონცეფციას.

ამერიკის შეერთებული შტატების 250 წელი, რომელიც გამოცხადების მეცამეტე თავის მიწის მხეცია, განსაზღვრავს ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს დასასრულს, რომელიც სრულდება იქ, სადაც დაიწყო — ომის შუაგულში. ისტორიის გამარჯვებულნი განსაზღვრავენ იმ ისტორიის ჩანაწერს, რომელიც შენარჩუნდება. გლობალისტური დრაკონის ძალით მოქმედი დემოკრატები მიმდინარე ანარქიას რევოლუციად მიიჩნევენ, ხოლო მხოლოდ მოლაპარაკე და უმოქმედო რესპუბლიკელები ამ მიმდინარე ისტორიას სამოქალაქო ომად განიხილავენ. დემოკრატები ბიბლიური წინასწარმეტყველების დრაკონის წარმომადგენლები არიან, ხოლო რესპუბლიკელები წარმოდგენილნი არიან როგორც განდგომილი პროტესტანტები, ანუ, იოანეს სიტყვებით, გამოცხადების მეთექვსმეტე თავში, ისინი ცრუ წინასწარმეტყველი არიან. ამერიკის შეერთებული შტატები რევოლუციური ომით დაიწყო და რევოლუციური ომითვე სრულდება. რესპუბლიკური პარტია სამოქალაქო ომით დაიწყო და სამოქალაქო ომითვე სრულდება. რესპუბლიკელები ხედავენ იმ

სამოქალაქო ომს, რომელსაც დემოკრატები რევოლუციას უწოდებენ.

ტრამპი, როგორც უკანასკნელი რესპუბლიკელი პრეზიდენტი, ფლობს პირველი რესპუბლიკელი პრეზიდენტის წინასწარმეტყველურ თვისებებს, რომელიც სამოქალაქო ომის გარეგან ისტორიაში გამოჩნდა. ლინკოლნის გარეგანი სამოქალაქო ომი ასევე იყო ესაიას წინასწარმეტყველების მეშვიდე თავის მერვე მუხლის შინაგანი ისტორია, რომელიც დასრულდა 1863 წელს, სწორედ ემანსიპაციის პროკლამაციის წელს. ამ ორ პარტიას შორის განსხვავება არის ძირითადი და ფუნდამენტური წინასწარმეტყველური პრინციპი. იგი დაიწყო კაენითა და აბელით, რომლებიც ქრისტეს დროს წარმოადგენილნი იყვნენ სადუკეველებითა და ფარისევლებით — კაენის ორი კლასით, რომელთაც ერთი აბელი უნდა მოეკლათ.

ფარისევლები და სადუკეველები წარმოადგენენ მათ, ვინც თავიანთი მესიის ჯვარცმას დათანხმდა — სხვადასხვა მიზეზით, მაგრამ მაინც თანხმობით. ფარისევლები აცხადებდნენ, რომ რჯულს იცავდნენ, მაგრამ არ იცავდნენ, როგორც რესპუბლიკელები. ფარისევლები აცხადებდნენ, რომ თავდაპირველ საღვთო რჯულს იცავდნენ, მაგრამ რჯულს საკუთარი მიკერძოებული ლოგიკით განმარტავდნენ. ფარისეველთათვის თავდაპირველი რჯული არის ის, რაც რესპუბლიკელთათვის კონსტიტუციაა — სწორედ ის კონსტიტუცია, რომლის მხარდაჭერასაც ისინი აცხადებენ, მაგრამ არ უჭერენ. სადუკეველები უარყოფდნენ ღმერთის ძალას და, თუმცა ფარისევლებზე მცირე სექტა იყვნენ, ქრისტეს დროს იუდეის რელიგიურ და პოლიტიკურ სივრცეს სწორედ სადუკეველები აკონტროლებდნენ. დემოკრატები რესპუბლიკელებზე უფრო მცირე სექტა არიან, იმდენად მცირე, რომ ხელისუფლებაში დასარჩენად თაღლითობა სჭირდებათ, მაგრამ ხელისუფლებაში მაინც რჩებიან, რადგან მათი მოწინააღმდეგეები, რომლებიც აცხადებენ, რომ ყველასთვის თანასწორ სამართალს იცავენ, არაფერს აკეთებენ იმ რჯულის პრინციპების აღსასრულებლად, რომელთა დაცვასაც თავად აღიარებენ.

მზის ქვეშ არაფერია ახალი, და შეერთებულ შტატებში არსებული ორი პოლიტიკური პარტია ისევე წარმოადგენენ წინასწარმეტყველური პეიზაჟის ნაწილს, როგორც ფარისევლები და სადუკეველები. ამ წინასწარმეტყველურ ხაზზე, რა თქმა უნდა, მრავალი სხვა პარალელიც არსებობს, მაგრამ მხოლოდ მაშინ, როცა დაინახავ იმ ორი უწმინდური ძალის წინასწარმეტყველურ ურთიერთმიმართებას, რომლებიც, თუმცა ერთმანეთის მოწინააღმდეგენი არიან, სიწმინდის წინააღმდეგ ერთიანდებიან, მხოლოდ მაშინ დაინახავ პტოლემესა და უზიას სათანადო შუქში. ორივე სამხრეთის მეფემ სცადა მსხვერპლის შეწირვა იმავე ტაძარში, მაგრამ ეგვიპტიდან პტოლემე წარმოადგენს გველეშაპის ძალას — დემოკრატებს. უზია კი, როგორც იუდეის მეფე, არის დიდებული ქვეყნის წინამძღოლი, რომელიც განდგომილი პროტესტანტიზმია, ანუ ცრუ წინასწარმეტყველი — რესპუბლიკელები.

დრაკონისა და ცრუ წინასწარმეტყველის ურთიერთობა კლასიკურად არის წარმოდგენილი ქარმელის მთაზე. ამ მთაზე ახაბი წარმოადგენდა დრაკონს, ხოლო იზებელის ბაალისა და აშთაროთის წინასწარმეტყველები წარმოადგენდნენ იმ ცრუ წინასწარმეტყველებს, რომლებიც ელია წინააღმდეგ იდგნენ. მხეცი, რომელიც

იზებელია, კვლავ კულისებს მიღმა რჩებოდა სამარიაში. დრაკონი, გაერთიანებული ცრუ წინასწარმეტყველთან, ასევე იყო წარმოდგენილი წარმართული რომისა და იუდეველთა გაერთიანებით ჯვართან, როგორც იქნება დემოკრატებისა და რესპუბლიკელების გაერთიანება კვირის კანონის დროს. გაერთიანებული ძალის ელემენტები წარმოდგენილია დემოკრატებითა და რესპუბლიკელებით მიწის მხეცის რესპუბლიკურ რქაში. ეს ორი უწმინდური პოლიტიკური ძალა წარმოდგენილია კაენით, ხოლო აბელის ხაზსაც ორგვარი განყოფილება აქვს.

აბელის ხაზი, რომელიც კაენის გარეგან ხაზთან მიმართებით შინაგანი ხაზია და წარმოდგენილია ქალწულთა ორი კლასით. დედამიწის მხეცის პროტესტანტული რქის, ანუ შეერთებული შტატების, წინსვლა წარმოდგენილია რელიგიური განწყობების რიგით, რომელიც იწყება სარდესის ეკლესიით 1798 წელს, როდესაც შეერთებული შტატები ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფო გახდა. სარდესი იყო ეკლესია, რომელსაც ჰქონდა სახელი, რომ ცოცხლობდა, მაგრამ მკვდარი იყო. 1798 წლისთვის პროტესტანტული სექტები, რომლებიც პაპის ეკლესიას გამოეყვნენ, უკვე რომს უბრუნდებოდნენ. ქრისტიანებს პირველად ანტიოქიაში ეწოდათ ქრისტიანები.

„ანტიოქიაში იყო, რომ მოწაფეებს პირველად ქრისტიანები უწოდეს. ეს სახელი მათ იმიტომ მიეცათ, რომ ქრისტე მათი ქადაგების, სწავლებისა და საუბრის მთავარი თემა იყო. ისინი განუწყვეტლივ ჰყვებოდნენ იმ მოვლენებს, რომლებიც მისი მიწიერი მსახურების დღეებში მოხდა, როცა მისი მოწაფეები მისი პირადი თანდასწრებით იყვნენ კურთხეულნი. დაუღალავად ჩერდებოდნენ მის სწავლებებსა და მისი კურნების სასწაულებზე. აცახცახებული ბაგეებითა და ცრემლიანი თვალებით ლაპარაკობდნენ მის აგონიაზე ბაღში, მის გაცემაზე, გასამართლებასა და აღსრულებაზე, იმ სულგრძელებასა და სიმდაბლეზე, რომლითაც მან აიტანა შეურაცხყოფა და ტანჯვა, რაც მისმა მტრებმა დაატყვეს, და იმ ღვთაებრივ თანაგრძნობაზე, რომლითაც ლოცულობდა მის მღევართათვის. მისი აღდგომა და ამაღლება, და მისი ზეციერი მსახურება, როგორც დაცემული კაცობრიობის შუამდგომლისა, იყო ის თემები, რომელთა გახსენებაზეც სიხარულით ჩერდებოდნენ. სრულიად ბუნებრივი იყო, რომ წარმართებს მათთვის ქრისტიანები ეწოდებინათ, რადგან ისინი ქრისტეს ქადაგებდნენ და ღმერთს ლოცვებს მისი მეშვეობით აღუვლენდნენ.“

„მათ ქრისტიანის სახელი ღმერთმა მისცა. ეს არის სამეფო სახელი, მინიჭებული ყველას, ვინც ქრისტეს უერთდება. სწორედ ამ სახელის შესახებ დაწერა მოგვიანებით იაკობმა: „განა მდიდარნი არ გჩაგრავენ თქვენ და სამსჯავროების წინაშე არ გითრევენ? განა ისინი არ გამოხეილნი იმ ღირსეულ სახელს, რომლითაც იწოდებით?“ იაკობის 2:6, 7. ხოლო პეტრემ განაცხადა: „თუ ვინმე იტანჯება, როგორც ქრისტიანი, ნუ შერცხვება, არამედ ამ მხრივ ღმერთი ადიდოს.“ „თუ ქრისტეს სახელისთვის გკიცხავენ, ნეტარნი ხართ; რადგან დიდების სული და ღვთის სული თქვენზე განისვენებს.“ 1 პეტრე 4:16, 14.“ მოციქულთა საქმეები, 157.

ეფესოს ეკლესიას მიენიჭა ქრისტიანის სახელი, რამაც სათავე დაუდო სმირნის დევნილ ეკლესიას; მას კი ისტორიის მსვლელობაში მოჰყვა პერგამოსის კომპრომისის ეკლესია. როდესაც პაპობამ ტახტი დაიკავა, გამიჯვნამ ღვთის ჭეშმარიტი ეკლესია გამოავლინა,

როგორც უდაბნოში მყოფი ეკლესია. რომის ეკლესია თიატირა იყო. უდაბნოში ყოფნისათვის ორას სამოცი წლის დასასრულს აღდგა პროტესტანტიზმის ეკლესია, და იმ მომენტიდან მოყოლებული პროტესტანტული რქა წარმოდგენილია საღვთო გამოცდებისა და განწმენდების თანმიმდევრული წყებით.

პროტესტანტიზმი დაიწყო, როდესაც მარტინ ლუთერმა 1517 წელს თავისი 95 თეზისი კარზე მიაჭედა, ხოლო „23“ წლის შემდეგ, 1540 წელს, იეზუიტთა ორდენი დაიწყო. 2013 წელს აბაკუმის ცხრილების 95-ე და საბოლოო წარდგენა კარზე იქნა მიჭედებული, ხოლო 2013 წლის 13 მარტს პირველი იეზუიტი პაპი იქნა ინაუგურირებული. სწორედ ამავე ისტორიაში მარტინ ლუთერი პაპმა ლეომ ეკლესიიდან განკვეთა. თავად განსაჯეთ...

1798 წელს სარდისის ეკლესია ამტკიცებდა, რომ „პროტესტანტის“ სახელს ეპყრობოდა, მაგრამ რომთან დაბრუნებით ისინი უკვე ვეღარ იცავდნენ თავიანთ სახელს. როდესაც 1844 წელს მილერიტულმა ადვენტიზმმა პროტესტანტიზმის ჩირაღდანი იტვირთა, ისინი წარმოადგენდნენ მხილებას იერობოამის წინააღმდეგ, ისრაელის პირველი მეფისა, იმ ერისა, რომელიც სისხლით ნათესავი იყო იუდაში მყოფი ტომისა, სადაც ღმერთმა თავისი ტამარი დაადგინა. იერობოამმა დაამკვიდრა ყალბი სისტემა, დაფუძნებული იმ რელიგიაზე, რომელიც მისი ერის წარსულ მონობას გამოხატავდა. მან გაიმეორა აარონის საფუძვლოვანი ამბოხება — მხეცის ხატის აღმართვა, ამ ამბავთან დაკავშირებული მთელი წინასწარმეტყველური მნიშვნელობითურთ. მაგრამ თავისი მიძღვნის მსახურებით მილერიტულმა ადვენტიზმმა ამხილა მისი unwillingness to continue to direct true worship to the sanctuary where God lives. იერობოამს სურდა, რომ თაყვანისცემის ცენტრი ბეთელსა და დანში ყოფილიყო, რითაც წარმოადგენდა მათ, ვინც 1844 წელს სარდისიდან უარი თქვა ქრისტესთან ერთად წმიდათა წმიდაში შესვლაზე.

მილერიტულმა ადვენტიზმმა აირჩია რომის რელიგიასთან დაბრუნება და საკუთარი უარყოფის გასამართლებლად, შვიდი ჟამის წინასწარმეტყველური უწყების უარყოფის გამო უკვე ცრუ წინასწარმეტყველებად მხილებულთა სწორედ იმ დოქტრინალურ არგუმენტებს ჩაეჭიდა, როგორც თავის თეოლოგიურ მოძღვრებს. მილერიტულმა ადვენტიზმმა, როგორც ურჩმა წინასწარმეტყველმა, ღვთის ხელმძღვანელობის მიყოლის ნაცვლად, საკუთარი გზა აირჩია. გზა, რომელსაც ირჩევენ უგუნურნი ბრძენ და უგუნურ ქალწულთა ყველა გამოცდასა და გაცხრილვაში, პროტესტანტული რეფორმაციიდან მოყოლებული წინასწარმეტყველურ ისტორიაში, არის გზა, რომელიც გიბრუნებს იმ ქვეყნის თაყვანისმცემლობას, საიდანაც იხსენი; და როგორც ამბობენ, „ყველა გზა რომამდე მიდის.“ ყველა გზა, იერემიას ძველი გზების გარდა.

პროტესტანტული რეფორმაცია წინასწარ იყო გამოსახული მოსეს ეგვიპტეში დაბრუნებით, რათა ღვთის ერი აღთქმულ ქვეყანაში შეეყვანა. ტყვეობის ქვეყნიდან გამოსვლის შემდეგ ღმერთს განზრახული ჰქონდა, თავის რჩეულ ერს თავისი კანონი მისცემოდა. მოსესა და პროტესტანტული რეფორმაციის ხაზში აჯანყება ხსნის მიღებისთანავე გამოვლინდა. ღმერთმა გამოსცადა სარდისი, ხალხი, რომელიც ამტკიცებდა, რომ ცოცხალი სახელი ჰქონდა, მაგრამ უილიამ მილერის უწყების

დროისთვის მკვდარი იყო. 1844 წელს ორი განწმენდა მოხდა: პირველი იყო სარდისის ეკლესიის განწმენდა, რომელიც აცხადებდა, რომ პროტესტანტი იყო, მაგრამ დადასტურდა, რომ მკვდარი იყო; ხოლო შემდეგ, იმავე წელს, მილერიტებიც განიწმინდნენ, ათი ქალწულის იგავის აღსრულებაში.

დემოკრატები და რესპუბლიკელები წარმოადგენენ ორ პოლიტიკურ კლასს, რომლებიც ერთად შეადგენენ რესპუბლიკურ რქას გამოცხადების მეცამეტე თავში აღწერილ მიწის მხეცზე. ბრძენი და უგუნური ქალწულები წარმოადგენენ ორ რელიგიურ კლასს, რომლებიც ერთად შეადგენენ მიწის მხეცის პროტესტანტულ რქას. ბრძენ ქალწულებს ფლობენ ანტიოქიაში პირველად მინიჭებულ სახელს. ბრძენი ქალწულები ქრისტიანები არიან, მაგრამ ისინი აგრეთვე ფილადელფიელებიც არიან, რომელთაც აქვთ სახელის მიღების აღთქმა.

ვინც გაიმარჯვებს, მას სვეტად დავდგამ ჩემი ღმერთის ტაძარში, და აღარასოდეს გავა გარეთ; და დავწერ მასზე ჩემი ღმერთის სახელს, და ჩემი ღმერთის ქალაქის სახელს, რომელიც არის ახალი იერუსალიმი, რომელიც ჩამოდის ზეციდან ჩემი ღმერთისგან; და დავწერ მასზე ჩემს ახალ სახელს. გამოცხადება 3:12.

პირველად ღმერთმა თავის ხალხს „ქრისტიანები“ ანტიოქიაში უწოდა, და ისტორია, რომელშიც ას ორმოცდაოთხი ათასის ლაოდიკიური მოძრაობა ას ორმოცდაოთხი ათასის ფილადელფიურ მოძრაობად იცვლება, ასევე არის ანტიოქოს დიდის ისტორია, რომლის სახელითაც ქალაქი ანტიოქია იწოდება და რომელიც წარმოდგენილია 250-წლიანი პერიოდის დასასრულს, რაფიასა და პანიუმის ბრძოლებს შორის.

შემდეგ სტატიაში ამ საკითხების განხილვას გავაგრძელებთ.